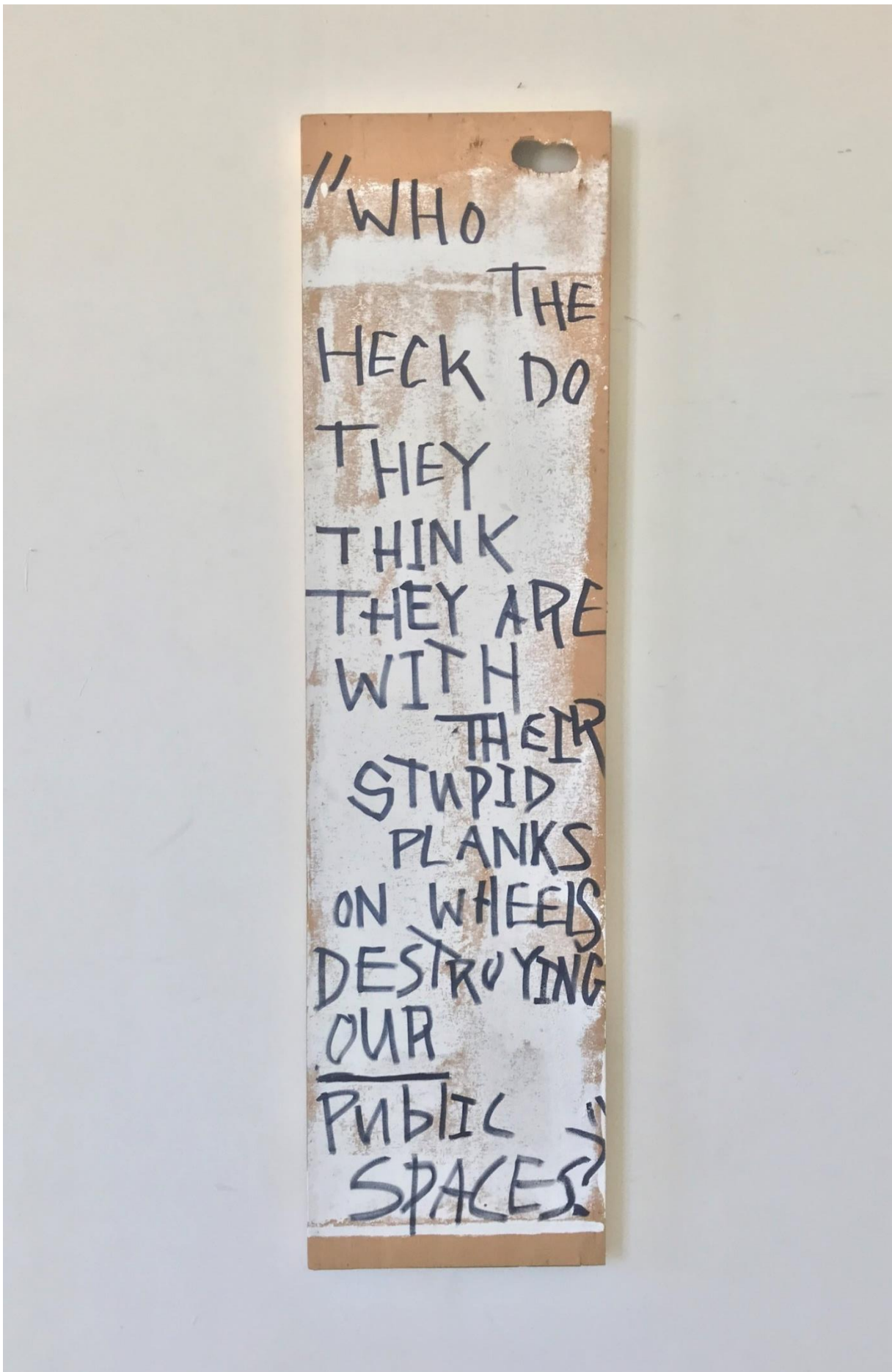

"Nieuwe ontmoetingen in de openbare ruimte"

Luca Claveau - 2020

Wat is mijn positie binnen het geheel van de publieke ruimte als skateboarder en kunstenaar?

Waar wil ik zelf staan of welke positie neem ik in? Ben ik het werk aan het maken als kunstenaar of als skater?

Wat maak ik als skater en wat maakt het verschil als kunstenaar? Wat vind ik als skater/kunstenaar belangrijk dat mijn werk uitmaakt?

Als skater kijk ik naar en zie ik de openbare ruimte op een andere manier. Een manier waarin de

functionaliteit van dingen, objecten en structuren op een andere manier gedefinieerd worden. Alle

skaters doen dit op hun eigen manier

en kijken weer met hun eigen blik

naar deze functionaliteit van de

ruimte, waardoor deze voor ieder

anders is en constant verandert. Niet altijd wordt door

menigeen dit gebruik en de kijk op de openbare ruimte

gewaardeerd. Hierdoor worden onder andere skaters in de

openbare ruimte gezien als een stoorfactor, iets dat het

straatbeeld of stadsbeeld geen goed doet. Dit komt mede

doordat men denkt dat skaters de openbare ruimte kapot

maken. Met hun skateboards slide en grinden ze over

verschillende oppervlakte wat ervoor kan zorgen dat deze

slijten, of deels een beetje afbrokkelen. Op deze manier

wordt dus het oppervlakte beschadigd door skaten en zou

je kunnen zeggen dat ze de openbare ruimte of bepaalde

architectuur kapot maken. Dit is een feit, maar wat is met

betrekking tot de ontmoeting in de openbare ruimte

belangrijker, de ontmoeting met de ander of het behouden

van een perfect en schoon straatbeeld?. Sommigen mensen

vinden dat het skaten zelf teveel lawaai maakt. Het rijden

over tegels bijvoorbeeld met een skateboard maakt een hoop

geluid, wat voor sommigen mensen "overlast" veroorzaakt.

Het is op veel plekken hierdoor illegaal om te skaten in de

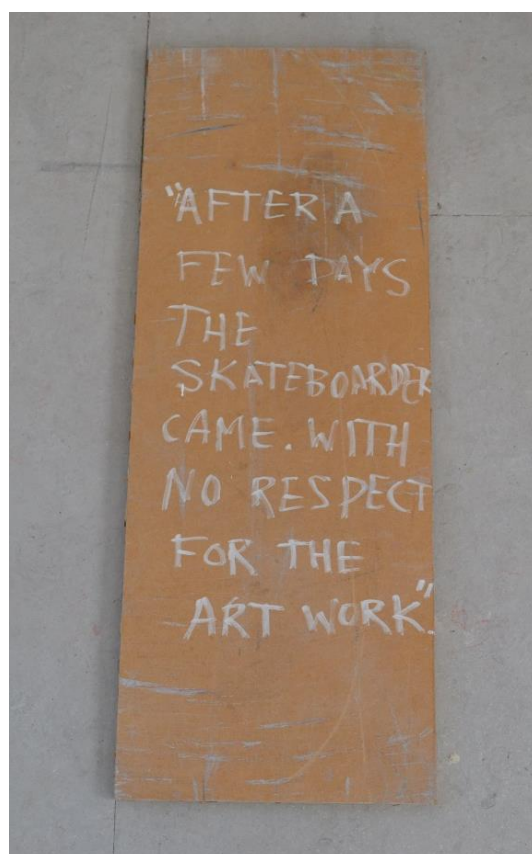
openbare ruimte. Autoriteiten kunnen op basis van

vandalisme en/of overlast dan ook hoge boetes uitdelen voor

het skateboarden in de openbare ruimte.

De boog van de loopbrug in het centrum van Maastricht wordt hier gebruikt door een skater als obstakel om op te skaten, een voorbeeld van een andere functionaliteit die men kan vinden in de openbare ruimte.

Als skater heb ik dit verzet altijd al geweten, maar is mij dit pas de laatste jaren gaan opvallen. Dit voelt voor mij als een probleem. Een probleem waar misschien iets aan gedaan kan worden, en een probleem waar ik wellicht iets aan kan doen als kunstenaar. Is het mogelijk om door middel van

skateboarden de openbare ruimte en dat wat daarin gebeurt opnieuw te bevragen? Hoe kan er vervolgens binnen een kunstcontext opnieuw gekeken worden naar deze ruimtes en wat kunnen we leren van elkaar binnen deze ruimtes?

Maar wat is nou precies de openbare ruimte?

Definitie: "Openbare ruimte is de gemeenschappelijke fysieke ruimte die leden van een samenleving hebben, inclusief de daarop betrekking hebbende mentale en sociale ruimte".

Skatestoppers aangebracht op een reling in de openbare ruimte om ervoor te zorgen dat skaters er niet over heen kunnen slide of grinden.

De openbare ruimte is een plek die voor iedereen toegankelijk is. Een plek die bedoeld is voor mensen om zich er vrij in rond te kunnen bewegen, om elkaar te ontmoeten en te communiceren. In de openbare ruimte leren we van elkaar doordat we in aanraking komen met elkaar. Een plek waar je zomaar in aanraking kan komen met wie dan ook, dit is het unieke aan de openbare ruimte. Dit, omdat je niet zomaar iedereen of iemand kan tegenkomen op plekken waar je met mensen samenkomt die dezelfde interesse hebben. In de openbare ruimte

gaat het dus eigenlijk om een aantal dingen: communicatie, ontmoeting en inclusiviteit/inclusie. Dit zijn voor mij drie kernbegrippen, die, als het erop aankomt, de openbare ruimte bepalen. Het gaat

om een ontmoeting, waarin je iedereen in principe kan ontmoeten. Maar deze ontmoeting is alleen mogelijk als iedereen, en elke groep ook daadwerkelijk welkom en gelijkwaardig is in de openbare ruimte. Dit is helaas niet het geval. Skaters worden bijvoorbeeld verwijderd uit de openbare ruimte. Niet alleen door middel van het geven van boetes of sancties, die opgelegd worden tegen skaters, maar ook door de architectuur bewust aan te passen dat het skateboarden haast onmogelijk maakt (zie afbeelding). Je zou dus wel degelijk kunnen stellen dat niet iedereen welkom is in de openbare ruimte, terwijl zij dit wel

"Different users of public space are each redefining the space by viewing the space within their own identity."

pretendeert. Om deze reden denk ik dan ook dat skateboarden een goed voorbeeld is van een groep die zich buiten gesloten voelt uit deze ruimte. Maar ook een groep is die ons misschien opnieuw de vraag kan stellen voor wie de openbare ruimte is en wat de functie is van de ruimte.

Als kunstenaar is dit voor mij een interessant gegeven en denk ik dat het belangrijk is om dit binnen een kunstcontext te plaatsen, en daar, binnen de openbare ruimte mensen zelf proberen te laten zien wat die ruimte is of kan zijn, en voor wie. "Hoe kunnen we de ruimte nou daadwerkelijk openbaar maken?", is een vraag die mij leidt als beeldend kunstenaar.

Ik probeer hierop te reageren, door op plekken in de openbare ruimte skatebare objecten te plaatsen (afbeelding 3). Deze objecten zijn niet typische skateobstakels of iets wat er misschien op

Een skatebaar object geplaatst in de binnenstad van Maastricht.

lijkt, maar juist eerder een sculptuur waar ook op geskated kan worden. Doordat deze in eerste instantie niet typische skate vormen uitdragen, bevragen ze tegelijkertijd ook wat ze dan wel zijn; iets wat naar mijn idee ook de vraag is in architectuur binnen de openbare ruimte. Want wie bepaald er nou op welke manier architectuur gebruikt moet worden? Naar mijn idee zijn dit de mensen die er gebruik van maken op welke manier dan ook. De gebruikers bepalen in deze zin dan ook de functionaliteit, hierdoor ontstaat er

dus een multifunctionaliteit van dingen en structuren.

De objecten die ik maak kunnen op elke openbare plak in de stad geplaatst worden, van stadspark tot plein tot campus. Het gaat er om dat het beeld wat ze uitdragen niet alleen skaters kan aantrekken, maar dat het misschien ook op andere manieren gewaardeerd kan worden.

Het maken van foto's en documentatie van de objecten is van groot belang, aangezien deze weer terug kunnen komen binnen een kunstcontext. Op deze manier wordt het gemakkelijker om het publiek directer aan te spreken, om zo misschien tot nieuwe inzichten te laten komen. Hierdoor kunnen ze misschien met een andere blik of visie kijken naar de openbare ruimte. Want wat betekent die functionaliteit nou eigenlijk en wat is de waarde die we hechten eraan? Misschien door met elkaar in gesprek te gaan in de openbare ruimte maar ook daarbuiten binnen de context van kunst zouden we iets kunnen leren over de openbare ruimte en de mensen die zich erin bevinden.

"Instead of saying this is for sitting and this is for skateboarding it's about meeting.."
Soren Nordal Enevoldsen (2020)